

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. Плевен, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Св. Найденова

при участието на секретаря ДАРИНА В. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от Вера Св. Найденова Гражданско дело № 20234430104975 по описа за 2023 година

Иск с правно основание чл.422 вр.чл.415, ал.1 от ГПК вр.чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД

Производството по делото е образувано по ИМ от ***, със седалище и адрес на управление г***, представлявана от изпълнителния директор ***а, против М. А. М., ЕГН *****, от ***, за признаване за установено спрямо ответника на основание чл.422, ал.1 от ГПК, че същия дължи на ищеца сумата от 421,56 лева главница, съставляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода 01,12,2020 г. – 31,01,2023 г., и 49,41 лева лихва за забава за периода 02,02,2021 г. – 06,03,2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда – 14,03,2023 г., до окончателното изплащане на сумите. Твърди се, че по заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, е образувано ч.гр.д. №1369/2023 г. по описа на ПлРС, по което има издадена заповед за изпълнение, връчена на длъжника по реда на чл.47, ал.5 от ГПК. Твърди се, че имотът, находящ се в гр.Плевен жк.Сторгозия бл.89 вх.А ап.8, е с абонатен №21439. В с.з. проц.представител на ищеца – юрк.***, моли съда да уважи исквете.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът депозира писмен отговор чрез назначения му особен представител – адв.К.Г., в който сочи, че искът е допустим, но е неоснователен. В с.з. адв.Г. моли съда да отхвърли иска.

Съдът, след като се съобрази със становищата на страните и събраните по делото доказателства прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Искът е предявен в законоустановения едномесечен срок по чл.415, ал.1 от ГПК след връчване на дадените указания от заповедния съд по ч.гр.д.№1369/2023 г. по описа на ПлРС, поради което се явява допустим и следва да се разгледа по същество.

Претенцията на ищеца намира своето правно основание в разпоредбата на чл.422 вр.чл.415, ал.1 от ГПК. Налице е спор между страните относно дължимостта на вземането по издадена в полза на ищеца заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№1369/2023 г. на ПлРС, по отношение на длъжника М. М.. Предявеният иск е допустим, тъй като във всички случаи, когато заповедта за изпълнение е издадена въз основа на предвиден в закона несъдебен акт /несъдебно изпълнително основание/ и е постъпило възражение от длъжника в установения двуседмичен срок /или заповедта е връчена по реда на чл.47, ал.5 от ГПК/, заявителят /кредиторът/ разполага с възможността да реализира правата си, предявявайки претенцията по чл.422 от ГПК.

С определението за насрочване на делото съдът е разпределил доказателствената тежест между страните, като на ищеца е указано, че следва да установи наличието на валидно възникнало вземане срещу ответника в размера на претендираните суми, че ответника има качеството на потребител през процесния период, да докаже, че е доставил твърдяното количество топлоенергия, както и нейната стойност; да докаже, че ответника е изпаднал в забава - нейния начален момент, както и размера на дължимите лихви за забава. Визираните по-горе обстоятелства следва да бъдат установени по делото чрез пълно и главно доказване.

Видно е от представеното извлечение от счетоводна сметка по същата партида /в настоящото гр.д./, че през процесния на исковата молба период е била начислена сума за топлоенергия в размер на 421,56 лева.

От справката по пера, инкорпорирана в ИМ, се установява, че размера на неизплатената главница, представляваща стойността на консумирана и незаплатена топлинна енергия за периода от 01,12,2020 г. до 31,01,2023 г., е сбор от следните компоненти – 126,46 лева за отопление без ИРУ, 282,44 лева е за ТЕ, отдадена от сградната инсталация и 11,60 лева за услугата дялово разпределение. Има и корекция в размер на 1,06 лева.

Видно е от представеното препис-извлечение от сметка на потребител №21439 с титуляр ответника, че през процесния период е била начислена сума в общ размер на 421,56 лева главница и 49,41 лева лихва за забава.

От представените копие от фактури за процесния период се установяват и начисленията за отделните месеци, като във фактурите за потребител е посочен ответника М..

От представеното копие от Договор за индивидуално отчитане и топлоразпределение №63 от 09,09,2002 г. се установява сключването на договор между топлинния счетоводител и собствениците на етажната собственост на адрес гр.Плевен жк.Сторгозия бл.89 вх.А и Б, като е приложено копие и от протокол от проведено ОС на ЕС на същия адрес от 22,08,2002 г.

От представеното копие на Споразумителен протокол №2/1100 от 09,09,2002 г. се установява сключването на споразумение между ищеца и дружество-топлинен счетоводител

за аб.станция №1100 на адрес гр.Плевен жк.Сторгозия бл.89 вх.А и Б.

От представеното копие на Приложение към Споразумителен протокол №2/1100 се установява, че договорите за ЕС на адрес гр.Плевен жк.Сторгозия бл.89 вх.А и Б, са 41 от общо 48 партиди, като липсват 7 договора, между които НЕ Е процесния аб.№21439.

От представеното от ищеца копие от нот.акт от 14,12,2013 г. се установява, че ответникът е закупил процесния топлоснабден недв.имот.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното :

§1, т.2а от ДР на ЗЕ вр.чл.153, ал.1 от ЗЕ определя понятието „битов клиент“ като лице, което е собственик, респективно титуляр на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост и купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Същата тази разпоредба се съдържа и в чл.3, ал.1 от ОУ на дружеството. От обсъдените по-горе доказателства - копие на нот.акт, може да се направи извода, че собственик на процесния имот е ответника М. М.. Ето защо съдът приема, че ответникът е пасивно легитимиран да отговаря по иска.

Според чл.153, ал.1 от ЗЕ потребител на топлинна енергия е собственикът или носителят на вещно право на ползване на имота, до който се доставя топлинната енергия. До колкото ответникът е собственик на имота, то следва да се приеме, че същият се явява клиент на топлинна енергия по силата на горепосочената норма от ЗЕ.

Съвкупният анализ на събраните по делото доказателства налага категоричен извод за наличие на облигационно правоотношение по договор за доставка на топлоенергия между ищеца и етажните собственици, в това число и ответника. Безспорно е между страните, а и следва от доказателствата по делото, че през исковия период процесната сграда е била топлофицирана. Ответникът е собственик на апартамент №8 във вход А в сградата и поради това има качество на потребител по смисъла на пар.1, т.2а от ДР на ЗЕ и на основание на чл.153, ал.1 от ЗЕ, където е разписано, че потребител на топлинна енергия за битови нужди е собственикът или титулярът на вещното право на ползване на топлоснабдявания имот – тоест по нормативен ред императивно е установено кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване. Обстоятелството дали ответникът реално е ползвал топлинна енергия е ирелевантно, доколкото по законодателен ред е предвидено, че е достатъчно да е собственик или титуляр на вещно право на ползване на жилище в топлоснабдявана сграда, за да се счита за потребител.

Предвид наличието на отоплителна система в блока, нормата на закона и в частност чл.153, ал.6 от ЗЕ вменява като задължение на собственика/носителя на ВП на ползване на жилище в топлоснабдена сграда, да заплаща суми за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация.

Съдът приема, че искът е доказан по основание и размер, тъй като ответникът е потребител на топлинна енергия на основание чл.150, ал.1 от ЗЕ и като такъв дължи заплащане на

потребената топлоенергия, ползва е топлоенергия в качеството си на потребител на такава в размер на предявената претенция по чл.422, ал.1 вр. с чл.124, ал.1 от ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД от 148,08 лева главница. При осъществяването на дейността си по централизирано подаване и продажба на топлинна енергия, дружеството се съобразява с разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ /ДВ,бр.107/09,12,2003 г./, преповтаряща чл.106а, ал.1 от ЗЕЕЕ /отм./, която предвижда, че продажбата на топлинна енергия на потребители за битови нужди, вкл. за общите части в сгради - етажна собственост, се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Следователно облигационната връзка възниква ex lege, по силата на закона, от момента, в който за определено лице възникне качеството потребител. Това качество е определено в разпоредбата на чл.153, ал.1 от ЗЕ, според която потребители на топлинна енергия са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. От анализа на горепосочените разпоредби е видно, че за да са налице отношения на покупко-продажба на топлоенергия за битови нужди не е необходимо да се сключва писмен договор, като съдържанието на облигационната връзка се определя от закона и се доразвива с общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия определят правата и задълженията на топлопреносното предприятие и потребителите; реда за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинната енергия; отговорността при неизпълнение на задълженията; реда и условията за включване, прекъсване и прекратяване на топлоснабдяването; реда за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления.

На основание всичко гореизложено съдът намира, че искът с правно основание чл.422 вр.чл.415, ал.1 от ГПК вр.чл.79, ал.1 от ЗЗД се явява изцяло основателен и доказан и следва да бъде уважен като такъв.

Предвид изхода от производството, на основание чл.78, ал.1 от ГПК в тежест на ответниците следва да бъде възложено и заплащането на направените от ищеца разноси, които са в размер на 75,00 лева за държавна такса, 350,00 лева за депозит за особен представител и 100,00 лева за юрк.възнаграждение.

С оглед разпоредбите на т.12 от ТР №4/2013 г. на ОСГТК, съдът следва да се произнесе и за дължимостта на разноските, направени в заповедното производство. Ищецът е направил разноси в размер на 25,00 лева за държавна такса и за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лева, които ответникът следва да бъде осъден да му заплати.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО НА ОСНОВАНИЕ чл.422, ал.1 от ГПК вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, че М. А. М., ЕГН ***, от ***, ДЪЛЖИ на ***, със седалище и адрес на**

управление ***, представлявана от изпълнителния директор ***, сумата от 421,56 лева главница, съставляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода 01,12,2020 г. – 31,01,2023 г., и 49,41 лева лихва за забава за периода 02,02,2021 г. – 06,03,2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда – 14,03,2023 г., до окончателното изплащане на сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№1369/2023 г. на РС Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК М. А. М., ЕГН ***, от ***, ДА ЗАПЛАТИ на *****, със седалище и адрес на управление ***, представлявана от изпълнителния директор ***, направените разноски в исковото производство в размер на 75,00 лева за държавна такса, 350,00 лева за депозит за особен представител и 100,00 лева за юрк.възнаграждение.**

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК М. А. М., ЕГН ***, от ***, ДА ЗАПЛАТИ на *** АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление г***, представлявана от изпълнителния директор ***, направените разноски в заповедното производство /за ДТ и юрисконсултско възнаграждение/ в размер на 75,00 лева.**

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Плевенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____